

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: V.B.**, státní příslušnost Ruská federace, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. srpna 2014, čj. MV-10744-3/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 2. 9. 2014 téhož dne doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*krajský soud*“ nebo „*zdejší soud*“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 8. 2014, čj. MV-10744-3/SO/sen-2012 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“),

zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo*“), ze dne 6. 12. 2011, čj. OAM-49878-13/DP-2011 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 22. 7. 2011 do 21. 7. 2013. Dne 4. 7. 2013 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“). Dne 6. 12. 2011 pod čj. OAM-49878-13/DP-2011 rozhodlo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, tak, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců neprodlužuje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

[III] Žaloba

Žalobce uplatnil celkem pět základních námitek strukturovaných v části IV žaloby.

1. Žalobce namítá, že výroková část prvoinstančního rozhodnutí není dostatečně určitá, což ve svém důsledku způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které toto pochybení neodstranilo. Odkazuje se na § 68 odst. 2 správního řádu. Ve výrokové části rozhodnutí orgánu prvního stupně zcela chybí definice jednání, respektive pochybení, které je žalobci vytýkáno a na jehož základě byla jeho žádost zamítnuta. V § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. je obsaženo hned několik možností, pro které je možné neprodloužit povolení k pobytu, a správní orgán ve svém rozhodnutí nijak nespécifikoval, na základě které této podmínky nebylo povolení prodlouženo. Účastník řízení tedy neví, čeho se dopustil, přičemž konkretizace v odůvodnění rozhodnutí toto pochybení nezahazuje.

2. Žalobce dále poukazuje na to, že žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu byla zamítnuta proto, že správní orgány spatřují ve skutečnosti, že žalobce nepobývá celou dobu povoleného pobytu na území České republiky, závažnou překážku jeho dalšího pobytu. Žalobce je přesvědčen, že pouze skutečnost, že se zdržuje na území České republiky pouze po omezenou dobu a nikoliv po celou dobu, po níž má povolen pobyt, nemůže být důvodem pro neprodloužení jeho pobytového oprávnění. Stejně tak nesouhlasí s výkladem, který se týká nutnosti pobývat na území republiky „alespoň převážnou dobu pobytového oprávnění“. Správní orgán tuto dobu používá tak, že je vztažena čistě k matematickému vyjádření, a v podstatě ji používá jako synonymum pro termín „nadpoloviční“. Plnění účelu pobytu nelze spojovat s pobytem po určité době. Žalobce je schopen svou firmu řídit, aniž by musel být po celou dobu přítomen na území republiky, avšak nemůže tak činit, aniž by měl povolen dlouhodobý pobyt a mohl reagovat na nepředvídatelné situace a být v tomto ohledu schopen operativně řešit nenadálé situace. Mimo to je zjevné, že správní orgány vycházejí při stanovení rozhodné doby z tzv. přechodových razítek, které však nelze brát za směrodatná, neboť ne všechny pohyby žalobce, stejně jako jiných osob, jsou do cestovního dokladu

zaznamenávány, a tudíž není jednoznačně doložitelné, jak dlouhou dobu se žalobce zdržoval na území republiky čistě na základě údajů získaných z cestovního dokladu. Žalobce má povolen pobyť za účelem podnikání, což znamená, že primárním kritériem by mělo být, zda se na území skutečně věnuje podnikání, respektive vede svou společnost, která plní svůj účel, a nikoliv, aby trávil veškerý svůj čas na území republiky. Ačkoliv žádost o povolení k pobytu podává ten, kdo chce pobývat na území déle než 6 měsíců, tak to neznámá, že je povinen pobývat na území dobu, která převyšuje tuto dobu. Vyvozování jiných závěrů je v rozporu nejen se zákonem, ale rovněž ústavním pořádkem (čl. 14 Listiny základních práv a svobod). Náhled správního orgánu, který perzekuuje žalobce za to, že pouze využíval svého práva svobodného pohybu, je jednoznačně protiústavní, neboť, jak je zjevné z Listiny, není zájmem České republiky nutit cizince k pobytu na území. Žalobce se na území České republiky nedopouští žádných deliktů, neporušuje zákony, nýbrž úspěšně podniká.

3. Žalobce je dále toho názoru, že žalovaný správní orgán se řádně nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání: v podstatě je nijak neřeší, pouze je odmítá jako nedůvodné, aniž by zdůvodnil svůj závěr (rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu). *Odkazuje se na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47.* Napadené rozhodnutí tam uvedené požadavky absolutně nesplňuje, když odůvodnění rozhodnutí je pouze kusé a schematické, aniž by byla vystižena podstata věci a hodnověrně vyvráceny odvolací námitky žalobce. Navíc je nutno ve vztahu k přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí konstatovat, že toto zcela postrádá základní atribut správních rozhodnutí, tedy že výroková část rozhodnutí má oporu v odůvodnění, které blíže rozvádí ve výroku vyslovené řešení otázky a pro toto poskytuje zdůvodnění.

4. Žalobce je dále toho názoru, že výroková část prvoinstančního rozhodnutí je poněkud zmatená, kdy je zde uvedeno hned několik důvodů pro neprodloužení povolení, přičemž účastník si má pravděpodobně vybrat, proč mu je pobyť rušen. Ve výroku je uvedeno jak ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona, tak ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona. Je zjevné, že rozhodnutí obsahuje dva důvody pro zrušení povolení k pobytu, přičemž žádný z nich není řádně odůvodněn. Co je však podstatné, je skutečnost, že rozhodnutí je v tomto ohledu nejednoznačné a neurčité. Žalobci není jednoznačně vyloženo, jaký je vlastně zákonný důvod pro neprodloužení jeho povolení. Správní orgán pak nemůže postupovat tak, že v rozhodnutí vysloví hned několik důvodů, aby si účastník řízení vybíral, který je ten, pro který o povolení přišel. Přitom správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí v podstatě neodůvodňuje legálně ani jeden z těchto důvodů. Rozhodnutí správních orgánů je v tomto ohledu nutno označit za nepřezkoumatelné, neboť výrok správních orgánů není jednoznačný a rovněž není podpořen přesným a konkrétním odůvodněním, které by podporovalo výrok rozhodnutí.

5. Žalobce je rovněž přesvědčen, že správní orgány posoudily zcela nezákonně otázku přiměřenosti daného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce (§ 174a zákona č. 326/1999 Sb.). Správní orgán se vůbec nezabývá otázkou, jak může být účastník řízení zasažen do soukromého a rodinného života, což je zjevné ze skutečnosti, že výslovně konstatuje, že na území České republiky mají povolen pobyť prakticky všichni rodinní příslušníci žalobce, a i přes to bylo správními orgány vysloveno, že v případě, že žalobci nebude prodloužen pobyť, nebude to mít negativní vliv na jeho soukromý a rodinný život. Tyto skutečnosti si však logicky odporují, a pokud správní orgán svůj závěr nijak

nezdůvodní, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Mimo to správní orgán zcela pomínul soukromý život žalobce, který samozřejmě není v celku vázán na jeho rodinu. Žalovaný správní orgán, který tuto otázku neposuzoval vůbec a pouze konstatoval přiměřenost rozhodnutí, ačkoliv žalobce uplatnil v odvolání zcela konkrétní a věcné námitky, postupoval v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, když své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. I pokud by takové posouzení bylo dostatečné pro vyloučení zásahu do rodinného života, není dostatečné pro vyloučení zásahu do života soukromého. Účastník řízení má své vazby k ČR, ke svému podnikání a bydlení zde a tyto nelze odmítnout čistě s poukazem na zamítnutí pobytů ostatních rodinných příslušníků.

[III] Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 24. 10. 2014. Navrhoval žalobu zamítnout jako nedůvodnou, když argumentačně vyšel z obsahu prvoinstančního i napadeného rozhodnutí. Konstatoval zároveň, že některé žalobní námitky nebyly uplatněny v odvolání, a nebylo tedy možné, aby se k nim vyslovil v napadeném rozhodnutí.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. S tím souvisí i to, že žalobce by měl brojit především proti těm rozhodovacím důvodům, na nichž je napadené rozhodnutí skutečně postaveno, a/nebo proti takovým vadám řízení, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Při jednání před soudem dne 14. 10. 2014 zástupce žalobce setrval na svrhu rekapitulované argumentaci.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, když o jednotlivých námitkách uvážil následovně.

IV.1 Neurčitost výrokové části prvoinstančního rozhodnutí

Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části [rozhodnutí] uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.

Ve výrokové části rozhodnutí ze dne 6. 12. 2011, čj. OAM-49878-13/DP-2011, se uvádí, že Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, (...) rozhodl ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu

na území České republiky za účelem podnikání - účast v právnické osobě dle ust. § 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., kterou podal pan B.V., (...), takto: Platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. neprodluhuje. V odůvodnění je pak konstatováno (a specifikováno), že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

K tomu soud uvádí, že otázkou, která byla předmětem správního řízení, v daném případě bylo, zda žalobci prodloužit či neprodloužit dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Jak byla tato otázka správním orgánem vyřešena, je z předmětného rozhodnutí jednoznačně patrné. Že „jiná závažná překážka pobytu“ není specifikována již ve výrokové části, ale až v odůvodnění rozhodnutí, není podle názoru soudu v rozporu s žádným zákoným ustanovením.

Žalobní bod namítající neurčitost výrokové části prvoinstančního rozhodnutí nebyl tedy shledán důvodným.

IV.2 Jiná závažná překážka pobytu

Ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum Ministerstvo vnitra cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Žalobci bylo na území České republiky povoleno od 22. 7. 2011 do 21. 7. 2013 pobývat za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

Jinou závažnou překážku pobytu spatřují správní orgány v tom, že žalobce neplnil po převážnou dobu pobytu na území ČR účel, pro který mu bylo uděleno pobytové oprávnění. Žalobce má naproti tomu za to, že primárním kritériem by mělo být, zda se cizinec na území ČR skutečně věnuje podnikání, respektive vede svou společnost, která plní svůj účel.

Ohledně účelu podnikání došla soudní praxe k několika stěžejním závěrům: „*Plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, je ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nutno v případě, že vízum bylo uděleno za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; nestačí mít pouhé oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81) a „*Neplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání, je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která je podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.*“ (rozsudek ze dne 26. 6. 2013, čj. 9 A 66/2010-50, publikovaný pod č. 2951/2014 Sb. NSS).

Z toho zdejšímu soudu plyne, že v případě podnikání je relevantní jak pobyt na území České republiky, tak faktické vykonávání podnikatelské činnosti. Při posuzování jednotlivých případů je pak třeba přihlížet k tomu, že jsou – velmi zhruba řečeno – podnikání, která bývají vázána na určité místo, a podnikání, při nichž se zpravidla cestuje (i do zahraničí).

Soud tedy obecně souhlasí s tím, že jediným kritériem by tu neměl být počet dní pobytu k počtu dní povolených, v daném případě však nebylo možno dospět k tomu, že by zde cizinec naplnil materiální stránku podnikatelské činnosti.

Jako podklady pro vydání rozhodnutí byly při rozhodování správních orgánů použity výpověď žadatele a řada listin. Na otázku ohledně právnické osoby, v níž v rámci svého povoleného pobytu v ČR působí, žalobce dne 9. 11. 2011 odpověděl, že jde o firmu VEGEBAVIC s.r.o., která má tři společníky (žalobce, jeho manželka a dcera). Manželčin podíl ve společnosti činí 50 %, žalobce a jeho dcera disponují každý 25 %. Na otázku týkající se konkrétní činnosti firmy VEGEBAVIC s.r.o. žalobce uvedl, že firma se zabývá koupí a pronájmem nemovitostí. Společnost vlastní dva byty a má v plánu koupit další (v Praze). Obchodní partneři sídlí v Rusku a na Ukrajině. Cílem společnosti je rovněž vzdělávání a poskytování různých služeb pro studenty (výuka českého jazyka, veškerá administrativa včetně ubytování a adaptace studentů na území ČR). Žalobce se podílí na hledání nemovitostí, klientů (studentů) z Ruska, zajišťuje finanční prostředky pro koupi nemovitostí. Z výpisu z obchodního rejstříku je patrné, že jednatelem společnosti VEGEBAVIC s.r.o. žalobce, jeho manželka G.V. a jejich dcera E.V. Z předložené nájemní smlouvy je patrné, že VEGEBAVIC s.r.o. vlastní bytovou jednotku v ... Lze tak uzavřít, že žalobce ve správním řízení neprokázal, že by na území ČR vykonával takovou faktickou podnikatelskou činnost, která by **vyžadovala jeho dlouhodobý pobyt** na našem území.

K řečenému možno dodat, že údaje o délce pobytu žalobce na našem území (64 dny) v době od 22. 7. 2011 do 21. 7. 2013, zjištěné správním orgánem z jeho cestovního dokladu, žalobce nečinil ve výpovědi spornými, v rámci jeho výpovědi (viz protokol sepsaný pracovníkem Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, dne 9. 11. 2011 pod čj. OAM-49878-11/DP-2011) k tomu uvedl, že do ČR jezdí často přes Německo, což je levnější. V Německu nikdo příjezd nezaznamenává. Žalobce slíbil, že se pokusí dohledat podklady potvrzující jeho pobyt v ČR. Dne 30. 11. 2011 bylo prvoinstančnímu správnímu orgánu doručeno podání, v němž žalobce uvedl, že se mu nepodařilo dohledat letenky „skrz Německo a Španělsko“. V těchto státech mu nebyla dána razítka do pasu. Kdyby věděl, že je to tak důležité, letenky by si schovával a na vyznačení razítek do pasu by trval.

Shromážděné podklady tudíž nesvědčí pro tvrzení, že žalobce nemůže řídit svou firmu, aniž by měl povolen dlouhodobý pobyt na našem území a mohl reagovat na nepředvídatelné situace a být v tomto ohledu schopen operativně řešit nenadálé situace.

Pro úplnost soud dodává, že stran žalobcovy argumentace článkem 14 Listiny základních práv a svobod se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného správního orgánu a v tomto rozsahu na jeho vyjádření k podané žalobě odkazuje.

Z těchto důvodů nemohl být žalobní bod brojící proti závěru správních orgánů o neplnění účelu předchozího pobytu shledán důvodným.

IV.3 Námitky uvedené v odvolání

Žalobní bod namítající nevypořádání se odvolacího správního orgánu s námitkami uvedenými v odvolání je naprosto nekonkrétní. Soud, který napadené rozhodnutí přezkoumává v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), nemá v tomto ohledu na co reagovat. Lze zde odkázat i na lapidární, leč výstižné vyjádření žalovaného správního orgánu k tomuto žalobnímu bodu.

IV.4 Nejednoznačnost důvodu neprodloužení platnosti povolení k pobytu

V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se praví mj. toto: „(...) Z předloženého cestovního dokladu (...) jednoznačně plyne, že povolení k dlouhodobému pobytu jste využíval pouze formálně a na území České republiky jste v rámci platnosti tohoto povolení (...) pobýval pouze 64 dnů. (...) Na základě zjištěných skutečností a předložených důkazů dospěl správní orgán k závěru, že jste přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., čímž byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb.“. (viz str. 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí).

V žalobě se v odstavci 2 na straně 6 tvrdí, že z odůvodnění prvoinstančního stejně jako napadeného rozhodnutí je zjevné, že žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu žalobce byla zamítnuta proto, že správní orgán prvního stupně spatřuje ve skutečnosti, že účastník řízení nepobývá celou dobu povoleného pobytu na území ČR, závažnou překážku jeho dalšího pobytu, kdežto v odstavci 1 na straně 8 se namítá, že žalobci není jednoznačně vyloženo, jaký je vlastně zákonný důvod pro neprodloužení jeho povolení.

Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je podle soudu patrné, že Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, neprodloužilo žalobci dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu proto, že žalobce během svého povoleného pobytu v době od 22. 7. 2011 do 21. 7. 2013 pobýval na našem území po dobu pouhých 64 dnů, což správní orgán vyhodnotil tak, že žalobce přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., když krátká doba pobývání v rámci celkové povolené doby byla posouzena jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb.

Soud má za to, že o důvodu samotném lze polemizovat (viz výše), avšak postoj žalobce, že důvod neprodloužení nebyl jednoznačně vyjeven, je zde podle názoru soudu, neadekvátní. Stran právního posouzení tohoto důvodu je pak na místě dovolat se právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjeveného v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69 (k dispozici na www.nssoud.cz): „Nejvyšší správní soud se ve vztahu k jednotlivým kasačním námitkám předně neztotožnil s argumentací stěžovatele týkající se otázky návaznosti ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b)

podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona a nikoli z ustanovení § 56, jak určil městský soud a správní orgány. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že se lze ztotožnit se stěžovatelem, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně.“

S ohledem na uvedené nepokládá soud žalobní bod namítající nejednoznačnost důvodu neprodloužení platnosti povolení k pobytu za důvodný.

IV.5 Zásah do soukromého a rodinného života

Ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb. při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

Po podání žádosti o prodloužení platnosti povolení byl žalobce správním orgánem vyslechnut k důvodům této žádosti (viz protokol ze dne 9. 11. 2011 pod čj. OAM-49878-11/DP-2011).

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, odůvodnilo prvoinstanční rozhodnutí mj. tím, že se zabývalo dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele z hlediska délky pobytu na území a rodinných vazeb. Prvoinstanční správní orgán konstatoval, že žalobcově manželce a dceři nebyla prodloužena doba platnosti jejich dlouhodobého pobytu v ČR, což v kontextu s tím, že žalobce pobýval na území ČR po dobu pouhých 64 dnů, neznamená dle názoru správního orgánu nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí nezmínil.

Žalobou napadené rozhodnutí Komise odůvodnila mj. takto: „*Jelikož účastník řízení pobýval na území České republiky v rámci posledního povoleného pobytu pouze 64 dní, výrazně to snižuje dopad rozhodnutí o dalším neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Komise k uvedenému podotýká, že přestože má účastník řízení na území České republiky rodinné příslušníky, jim též nebyl povolen dlouhodobý pobyt z důvodu nepobývání na území České republiky. S ohledem na uvedené nebude nepřiměřeně zasaženo*

do jeho rodinného ani soukromého života, jelikož ten je realizován na území Ruské federace. Navíc účastník řízení k žádosti předložil výpisy z účtů, z nichž vyplývá příjem z podnikatelské činnosti v Rusku. Skutečnost, že příjem účastníka řízení pochází z podnikatelské činnosti v Rusku je uvedena i v čestném prohlášení paní V.G. ze dne 6. 7. 2011.“.

Na základě provedené rekapitulace nemůže soud jakkoli akceptovat námitky žalobce, že správní orgán se vůbec nezabývá otázkou, jak může být účastníku zasaženo do soukromého a rodinného života, a že žalovaný správní orgán tuto otázku neposuzoval vůbec a pouze konstatoval přiměřenost prvoinstančního rozhodnutí. Soud ostatně nezaregistroval ani to, že by žalobce v tomto ohledu, jak tvrdí, uplatnil v odvolání zcela konkrétní a věcné námitky. Vzhledem k uvedenému nepovažuje soud žalobní bod namítající nevyrovnání se s dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce za důvodný.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovanému správnímu orgánu však žádné zvláštní náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 14. října 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková